

Arrest

**nr. 64 650 van 12 juli 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 19 november 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 17 maart 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing met kennisgeving op 2 april 2011, die luidt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wil zich beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Het criterium 2.8A bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen. Betrokkene legt een kopie van een schrijven van de heer F. A. (...) gericht aan de burgemeester van Lier voor. In dit document verzoekt betrokkene regularisatie van zijn verblijf op basis van artikel 9§2 en 9§3 van de wet van 15 december 1980. Echter is dit schrijven niet gedateerd en niet afkomstig van een advocaat of een officiële instantie, bevoegd voor het indienen van een regularisatieaanvraag. Bovendien is aanvraag niet in het administratief dossier van betrokkene terug te vinden en toont betrokkene niet aan dat hij deze aanvraag effectief heeft ingediend. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden en betrokkene kan zich dus niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Betrokkene beroept zich eveneens op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een attest van werkbereid van de VDAB toe, evenals attesten van sollicitatie als verkoper bij Harlem Sports Wear, Antwerpen, in februari 2007 en als magazijnier bij City Astridplein, Antwerpen, in december 2007. Deze documenten kunnen echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden wat betreft criterium 2.8B, aangezien het geen arbeidscontracten zijn. Dit betekent dat betrokkene zich niet dienstig kan beroepen op het criterium 2.8B. Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, bereid is Nederlands te leren, bereid is om te werken, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

Op 2 april 2004 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet in combinatie met het vertrouwensbeginsel en van het rechtzekerheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Doordat in de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd met betrekking tot de door verzoeker gedane poging om een wettig verblijf te bekomen ingevolge de vernietigde instructies van 19 juli 2009 omtrent de duurzame lokale verankering; Terwijl in hoofde van verzoeker er overduidelijk aanwijzingen zijn van geloofwaardige pogingen om een wettig verblijf te bekomen overeenkomstig de nietig verklaarde instructies van 19.07.2009;

Zodat de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze en ondermaats werd gemotiveerd en bijgevolg artikel 3 van de wet Motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vw. schendt.

Niettegenstaande dat de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet door de Raad van State op 11 december 2009 vernietigd werden, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer M. WATHELET, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder voornoemde instructie te blijven toepassen.

Krachtens punt 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009 kan een persoon geregulariseerd worden, indien men voldoet aan de volgende voorwaarden (deze 3 voorwaarden zijn cumulatief):

"1) U verblijft minstens 5 jaar ononderbroken in België voorafgaand aan de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf (5 jaar gerekend vanaf 15 december 2009).

2) U hebt voor 18 maart 2008:

- een wettig verblijf in België gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk verleend verblijfsdocument, behalve een toeristen visum); {OF}

- geloofwaardige pogingen ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen;

3) U kunt een lokale verankering in België aantonen. De volgende feitelijke gegevens worden door de Dienst Vreemdelingenzaken in aanmerking genomen (mits de aanvraag ontvankelijk werd verklaard):

- Sociale banden in België, de schoolloopbaan en de inburgering van de kinderen;

- Kennis van één van de landstalen of alfabetiseringscursussen in een van de drie landstalen gevolgd hebben;

- Het werkverleden in België en de werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, onder andere inzake de door de Gewesten vastgelegde knelpuntberoepen, het perspectief om een beroepsactiviteit te kunnen uitoefenen en/of de mogelijkheid om in het eigen levensonderhoud te voorzien."

1.

In de bestreden beslissing werd volledig ten onrechte gesteld dat verzoekster niet aan de tweede voorwaarden zou hebben voldaan, m.n. noch een periode van wettig verblijf heeft gehad voor 18.03.2010 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te komen, - quod non-.

Dat in hoofde van verzoekster wel degelijk is voldaan aan de 2de voorwaarde van punt 2.8.a van de instructies van 19/7/2009, nl. een geloofwaardige poging te hebben ondernomen om een wettig verblijf te bekomen.

Dat verzoeker in het jaar 2004 de heer F. A. raadpleegde m.o.o. de behartiging van zijn verblijfsdossier.

Dat noch de vernietigde instructies van 19/07/2009, noch het vademecum spreekt over welke pogingen al dan niet aanvaard kunnen worden als geloofwaardige pogingen.

Dat de pogingen van verzoeker, nl. de heer F. A. heeft geraadpleegd met betrekking tot zijn verblijfsituatie, door verwerende partij niet wordt betwist.

Dat in de bestreden beslissing nergens met een reden wordt omkleed waarom verzoekers poging niet geloofwaardig zou zijn.

In de beslissing lezen wij:

"... Echter is dit schrijven niet gedateerd en niet afkomstig van een advocaat of een officiële instantie, bevoegd voor het indienen van een regularisatieaanvraag.

Bovendien is aanvraag niet in het administratief dossier van betrokken terug te vinden en ..."

Dat volgens de motieven van de bestreden beslissing onjuist, minstens gebrekkig zijn.

Verzoeker heeft weldegelijk een regularisatieaanvraag ingediend bij de burgemeester van Lier, en hij heeft deze aanvraag daadwerkelijk toegevoegd bij zijn verblijfsaanvraag van 19 november 200*.

Bovendien wordt in de criteria van de vernietigde instructies 19/07/2009 nergens verduidelijkt wat nu juist 'een geloofwaardige poging' inhoudt.

Dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoeker ingediende verblijfsaanvraag artikel 9 bis en bovendien onvoldoende, gebrekkig en niet deugdelijk gemotiveerd is.

2.

Niet alleen de formele motiveringsplicht werd geschonden, maar tevens meent verzoekster dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Eerzijds stelt de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij noch een periode van wettig verblijf heeft gehad voor 18 maart 2008 noch voor deze datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf te bekomen en dat de verzoekende partij dit niet aantoont noch dat er in het administratief dossier aanwijzingen van te vinden zijn.

Uit het criterium 2.8A van de vernietigde instructie en uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij ondermeer moet aantonen dat zij een periode van wettig verblijf in België heeft gehad voor 18 maart 2008 of voor 18 maart 2008 'geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen'.

Bij de beoordeling van dit element in de bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de staatssecretaris echter een voorwaarde toegevoegd, met name dat 'de aanvraag in 2004 niet door de bevoegde persoon werd ingediend'. Dus de verwerende partij stelt in haar beslissing dat een regularisatieaanvraag enkel van een advocaat of een officiële instantie dient afkomstig te zijn, terwijl enkel een geloofwaardige poging wordt vooropgesteld in de vernietigde instructie.

Dus de gemachtigde van de staatssecretaris is volgens verzoeker onredelijk tot haar besluit gekomen.

Noch de instructie van 19.07.2009, noch het vademecum van 21.09.2009 ter verduidelijk van de instructie van 19.07.2009 betreffende indiening van de regularisatiedossier wordt gespecificeerd wat nu precies een "geloofwaardige poging" is. Bovendien wordt noch in de voormelde instructies noch in het voormelde vademecum een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 bis Vreemdelingenwet aangeduid als een geloofwaardige poging.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend, heeft een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92 888).

Verzoeker is zich er van bewust dat de bewijslast van deze voorwaarden op hem rust. Verzoeker brengt tal van stukken bij, waaruit blijkt dat verzoeker een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in aanmerking te komen voor een regularisatie van zijn verblijf.

Buiten de verblijfsaanvraag van verzoeker, welke werd ingediend bij de burgemeester van Lier, werden in het administratief dossier door hem tientallen attesten aangebracht betreffende zijn inspanningen, werkbereidheid, zijn kwalificaties, Nederlandse taallessen, integratie, enz..., hetgeen minstens een begin van bewijs is om een geloofwaardige poging aan te tonen.

Het onderdeel van het onderhavig middel waarbij een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, is dan ook gegrond.

3.

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zouden zijn om de verblijfsaanvraag te weigeren.

Dat de motivering van de bestreden beslissing noch juist en noch draagkrachtig zijn.' Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

Dat in casu niet aan het draagkrachtvereiste (feitelijke als juridische aanvaardbaarheid) is voldaan, temeer de beslissing in geen geval rekening houdt met relevante feiten, o.m. de geloofwaardige poging in hoofde van verzoeker. Dat de bestreden beslissing eveneens niet heeft voldaan aan de beleidsaanvaardbaarheid, temeer de beslissing blijkbaar bijkomende voorwaarden stelt, o.m. dat een geloofwaardige pogingen dient afkomstig te zijn van een advocaat of een officiële instantie.

Dat er in het administratief dossier minstens aanwijzingen terug te vinden zijn van de aanvraag die verzoeker door de heer F. A., namens hem, indiende.

Verzoeker stelt dat er geen enkele rekening werd gehouden met de vele verklaringen van vrienden en kennissen.

Verzoeker meent dan ook dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende, duidelijk, nauwkeurig of plausibel is en dat zij niet volstaat om de beslissing te dragen.

Zowel de formele als de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Het middel is gegrond."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, art. 62 van de wet van 15 december 1980, het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker stelt in essentie dat er overduidelijk aanwijzingen van een geloofwaardige poging in de zin van criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 in het administratief dossier aanwezig zijn. Verzoeker verwijst onder meer naar een schrijven van de heer A. F. aan de gemeente Lier, dat werd bijgevoegd aan de aanvraag 9bis d.d. 19 november 2009. Verzoeker beweert deze aanvraag te hebben ingediend bij de gemeente Lier. Verzoeker stelt dat nergens in de vernietigde instructie van 19 juli 2009, noch in het vademecum, uitgelegd wordt wat precies dient te worden begrepen onder 'geloofwaardige poging'. Verzoeker verwijst tevens naar verschillende attesten van inspanningen, werkbereidheid, Nederlandse taallessen, integratie,... hetgeen minstens een begin van bewijs zou zijn van een geloofwaardige poging.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker zich in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15 december 1980, hierna de aanvraag 9bis, wenste te beroepen op criterium 2. 8A en 2.8B.

Verzoeker betwist de motivering van de thans bestreden beslissing omtrent criterium 2.8B niet.

Criterium 2.8A stelt drie cumulatieve voorwaarden voorop, waaraan de vreemdeling, die er zich op wenst te beroepen, dient te voldoen, met name:

-een duurzame lokale verankering;

-een ononderbroken verblijf in België van minstens 5 jaar; -vóór 18 maart 2008 een wettig verblijf in België hebben gehad of vóór die datum een geloofwaardige poging tot het bekomen van een wettig verblijf hebben ondernomen.

In casu betreft het determinerend motief van de bestreden beslissing met betrekking tot dit criterium het gebrek aan wettig verblijf vóór 18 maart 2008 of een geloofwaardige poging in die zin.

Verzoeker betwist geenszins geen wettig verblijf te hebben gehad vóór 18 maart 2008, doch meent wel een geloofwaardige poging hiertoe te hebben ondernomen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het schrijven van de heer A. aan de burgemeester van Lier, dat inderdaad werd bijgevoegd aan de aanvraag 9bis.

Een schending van de formele motiveringsplicht in die zin, kan desgevallend alleszins niet weerhouden worden.

Geheel terecht echter stelt de bestreden beslissing dat dit schrijven:

-niet gedateerd werd;

-niet ondertekend werd door een persoon die bevoegd is om dergelijke aanvraag tot regularisatie in te dienen, met name verzoeker zelf of een advocaat.

Bovendien blijkt uit geen enkel stuk in het administratief dossier dat deze aanvraag weldegelijk werd ingediend. Navraag bij de gemeente Lier gaf alleszins te kennen dat een dergelijke aanvraag niet werd ingediend. Dit wordt evenzeer met zoveel woorden gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Geen redelijk denkend mens kan volhouden als zou verzoeker op dergelijke manier ernstig aantonen een geloofwaardige poging in de zin van criterium 2. 8A te hebben ondernomen om zijn verblijf in België te regulariseren vóór 18 maart 2008.

In de mate dat verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt, heeft verweerder de eer te antwoorden dat niet aangetoond wordt als zou zij zich bij het nemen van de thans bestreden beslissing gebaseerd hebben op verkeerde gegevens, deze gegevens verkeerd zou hebben geïnterpreteerd en op basis van deze gegevens op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit zou zijn gekomen.

Bij een beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15 december 1980, heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een ruime discretionaire beoordelingsvrijheid met als buitengrens de redelijkheid. Wat betreft de invulling van het begrip 'geloofwaardige poging' in de zin van criterium 2. 8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat in casu moeilijk kan volgehouden worden dat verweerder deze grens zou hebben overschreden.

In de mate dat verzoeker verwijst naar verschillende attesten van inspanningen, werkbereidheid, Nederlandse taallessen, integratie,... en suggereert dat deze een begin van bewijs zouden vormen van een 'geloofwaardige poging', heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat dergelijke attesten en verklaringen kaderen in het eerste van de drie supra vermelde cumulatieve criteria van criterium 2.8A, met name het aantonen van een duurzame lokale verankering. Dergelijke stukken kunnen geenszins een begin van bewijs van een geloofwaardige poging tot het bekomen van een wettig verblijf in België vormen.

Het eerste middel is ongegrond."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie die de staatssecretaris toepast binnen zijn discretionaire bevoegdheid, waardoor verzoeker geen machtiging tot verblijf krijgt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar verzoeker betoogt dat er aanwijzingen zijn dat hij voor 18 maart 2010 een geloofwaardige poging ondernam om een wettig verblijf te verkrijgen en de bestreden beslissing dit ten onrechte niet aanneemt, vecht hij de inhoud van de bestreden beslissing aan en voert hij aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Dit vergt tevens een onderzoek naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid;

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat hij, bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep, niet vermag zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009 daar verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing van deze criteria heeft gevraagd.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich op 23 december 2009 aanmeldde bij het gemeentebestuur om met toepassing van artikel 9bis een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen, nadat hij op 18 november 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf had ingediend middels een aangetekend schrijven. Verzoeker voegt bij zijn aanvraag het *“typeformulier regularisatieaanvraag”* toe waarin hij volgend criterium aankruist: *“Ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België (...).”* Verzoeker voegt verschillende bewijsstukken toe: kopie paspoort, kopie identiteitskaart, bewijs contacten parlements lid, een kopie van een Frans-talige aanvraag voor regularisatie ondertekend door A.F. in naam van verzoeker, attest huisarts die

verzoeker kent als patiënt sedert 2004, verklaring gekendheid in België van een jeugdcentrum en een vzw Mechelse moskee, bewijs werkzoekende, attest ter bevestiging van een sollicitatie als magazijnier en één voor de functie verkoper, bewijs volgen Nederlandse les, attest van broer en tante, verschillende getuigenissen over verzoeker, hetzij hoelang men verzoeker kent.

In de instructie werd aangaande het criterium 2.8A uitdrukkelijk bepaald:

“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

Wanneer de verzoeker de toepassing van het criterium 2.8.A van de instructies van 19 juli 2009 gevraagd heeft, diende hij bijgevolg te weten dat hij diende te voldoen aan een langdurig verblijf in België van minimum vijf jaar, wat in casu door de bestreden beslissing niet wordt in vraag gesteld, maar ook dat hij een geloofwaardige poging moest ondernomen hebben om een wettig verblijf te verkrijgen, bij gebreke aan het bestaan van een wettig verblijf. In casu voldoet hij niet aan deze voorwaarde. Verzoeker stelt dat hij een geloofwaardige poging ondernam via een brief van A.F. maar bewijst zijn stelling niet. Weliswaar voegde verzoeker aan de stukken een kopie van een Franstalige aanvraag ingediend door A.F. namens verzoeker toe, maar laat hij na aan te tonen dat deze aanvraag werd ingediend terwijl in het administratief dossier dergelijke aanvraag niet kan worden aangetroffen. Bijgevolg stelt de bestreden beslissing terecht: *“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen. Betrokkene legt een kopie van een schrijven van de heer F. A. (...) gericht aan de burgemeester van Lier voor. In dit document verzoekt betrokkene regularisatie van zijn verblijf op basis van artikel 9§2 en 9§3 van de wet van 15 december 1980. Echter is dit schrijven niet gedateerd en niet afkomstig van een advocaat of een officiële instantie, bevoegd voor het indienen van een regularisatieaanvraag. Bovendien is aanvraag niet in het administratief dossier van betrokkene terug te vinden en toont betrokkene niet aan dat hij deze aanvraag effectief heeft ingediend. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden en betrokkene kan zich dus niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.”* In tegenstelling tot wat het verzoekschrift suggereert blijkt uit het betwiste motief duidelijk dat het indienen van deze “aanvraag” niet is aanvaard omdat deze niet in het administratief dossier kon aangetroffen worden en op het document ook geen datum staat vermeld. Verzoeker toont niet aan dat hij de “aanvraag” heeft ingediend. Dit motief vindt steun in het administratief dossier en is kennelijk redelijk. Uit het motief blijkt dat niet wordt aangetoond dat het document dat werd opgesteld door A.F. werd toegestuurd of ingediend bij de gemeente of bij de Dienst Vreemdelingen-zaken en dat derhalve zelfs geen “poging” heeft plaatsgegrepen of minstens niet is aangetoond. Dit is het determinerend motief van de bestreden beslissing. Het motief dat toevoegt dat het document niet is ingediend door een advocaat of door een officiële instantie is overtuigend. Kritiek gericht tegen een overtuigend motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Vermits het aantonen een geloofwaardige poging te hebben ondernomen om een wettig verblijf te verkrijgen een cumulatieve voorwaarde is, volstond het determinerend motief om de bestreden beslissing te schragen wat het criterium 2.8A betreft.

De verzoekende partij toont niet aan dat de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, die niet correct heeft beoordeeld of onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin wordt een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Evenmin legt verzoeker uit op welke wijze het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel geschonden zouden zijn. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter

ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). Dergelijke uiteenzetting ontbreekt.

Voor het overige betwist verzoeker de andere motieven van de bestreden beslissing, zoals deze die betrekking hebben op het criterium 2.8B, niet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en in de uiteenzetting van het middel de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Verzoeker roept eveneens de schending van de redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

De Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid heeft er zich toe geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de vernietigde instructies van 19/07/2009 te blijven toepassen.

Doordat dat de bestreden beslissing niet is genomen binnen de grenzen van redelijkheidsbeginsel omdat verzoeker geen effectieve en ernstige poging zou hebben ondernomen om een wettig verblijf te bekomen.

Terwijl verzoeker alles in het werk heeft gesteld om in aanmerking te komen voor een globale regularisatie.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoekers aanvraag afgewezen als ontvankelijk, doch ongegrond omdat verzoeker niet aantoont dat hij de aanvraag in 2004 effectief heeft ingediend.

Dat de Staatssecretaris inderdaad op basis van zijn discretionaire bevoegdheid de vernietigde instructies zal blijven toepassen. Dat blijktbaar in de bestreden beslissing de verwerende partij bij de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid de grenzen van redelijkheid te buiten gaat, hetgeen heeft geleid tot een onrechtmatige beslissing.

Dit is een feitenkwestie waarbij de gehele situatie van betrokkene op vlak van sociale banden, kennis van een landstaal en mogelijkheden om te werken wordt beoordeeld.

Niettegenstaande verzoeker verscheidene getuigenverklaringen, cursus Nederlands lessen, contract taaistage, bewijzen werkbereidheid bijbrengt, wordt de regularisatieaanvraag van verzoeker afgewezen.

Verzoeker snapt echt niet hoe verwerende partij tot die conclusie kon komen, nu hij zeker kan aantonen dat hij in 2004 een aanvraag heeft ingediend die kan worden beschouwd als ‘een geloofwaardige poging’.

Elke redelijke en zorgvuldige overheid, had dan ook dienen te erkennen dat verzoeker wel degelijk afdoende bewijs bijbracht van zijn lokale verankering in België.

Verzoeker is lokaal verankerd in België en verwijst hiervoor naar de bijgebrachte documenten in het administratief dossier:

1. Talrijke verklaringen van vrienden, kennissen, en familieleden.

2. Attest Nederlandse taallessen

3. enz...

Zoals reeds in het feitenrelaas uiteengezet blijkt dat verzoeker reeds geruime tijd in België verblijft en hier een vriendenkring heeft uitgebouwd. Verzoeker heeft intensief Nederlandse lessen gevolgd en spreekt reeds zeer goed Nederlands, ook gedurende de contacten met vrienden, kennissen en familie.

Verzoeker streeft er dan ook steeds naar zich ten volle te integreren in deze maatschappij.

Verzoeker heeft intensief Nederlandse lessen gevolgd, waarbij hij reeds zeer goed Nederlands spreekt.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van haar bevoegdheden maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De gemachtigde van de Minister handelt derhalve op kennelijk onredelijke wijze wanneer het beslist tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, omdat de geloofwaardige poging van verzoeker niet ernstig genoeg zou zijn.

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken gebonden is door de zorgvuldigheidsplicht: dit houdt in dat men moet handelen zoals elk normaal voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon die zich in diezelfde omstandigheden bevindt. Een inbreuk hierop doet zich voor bij de kleinste fout (“culpa levissima”).

De beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. De gemachtigde van de Minister dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop de beslissing berust, moet de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad de nodige zorgvuldigheid aan de dag leggen en derhalve de feiten correct beoordelen.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onzorgvuldig tot ongegrondheid van verzoekers aanvraag tot verblijf, hetgeen kennelijk onredelijk is.

Verwerende partij heeft ten onrechte geen enkele rekening gehouden met deze duurzame lokale verankering niettegenstaande juist dit element een doorslaggevend element is tot het toekennen van een wettig verblijf in België. Geen enkele redelijke en zorgvuldige overheid had dan ook de regularisatieaanvraag van verzoeker ongegrond verklaard.

Ook dit middel is derhalve gegrond. “.

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker herhaalt in essentie zijn kritiek zoals ontwikkeld in het eerste middel en stelt tevens dat hij alleszins voldoende heeft aangetoond duurzaam te zijn verankerd in België.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat een eventuele duurzame lokale verankering niets afdoet aan het determinerend motief van de thans bestreden beslissing met betrekking tot criterium 2. 8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en desgevallend de vereiste van het voldoen aan de drie voormelde cumulatieve criteria.

Voor wat betreft het niet voldoen aan het criterium van "geloofwaardige poging", kan verwerende partij geheel verwijzen naar de uiteenzetting supra, waaruit reeds gebleken is dat het niet kennelijk onredelijk was te oordelen dat geen in casu geen sprake kan zijn van een 'geloofwaardige poging'.

In de mate dat verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel voorstelt, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing gesteund werd op een grondig feitenonderzoek. Alle relevante elementen van het administratief dossier werden in rekening gebracht.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

Ook het tweede middel is ongegrond.”

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. De Raad herhaalt dat verzoeker niet aantoont dat hij voor 18 maart 2009 enige poging heeft genomen om een wettig verblijf te verkrijgen nu hij niet aantoont dat de aanvraag opgesteld door A.F. de facto is ingediend. Dienaangaande verwijst de Raad naar de behandeling van het eerste middel. Dit onderdeel is ongegrond.

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat de bestreden beslissing onredelijk werd genomen wijst de Raad erop dat een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Elementen van lokale verankering geven op zich geen recht op de toekenning van een machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing betwist overigens niet dat verzoeker elementen van lokale verankering (zoals kennis Nederlands, contacten met vrienden en kennissen, werkbereidheid) heeft bijgebracht. De bestreden beslissing stelt dienaangaande: *“Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, bereid is Nederlands te leren, bereid is om te werken, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”* Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing met deze elementen rekening heeft gehouden maar uit de overige motieven blijkt dat een andere cumulatieve voorwaarde niet werd vervuld.

Voor het overige betwist verzoeker de andere motieven van de bestreden beslissing zoals deze die betrekking hebben op het criterium 2.8B niet.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN